Ett bestialiskt mord och en hederslös dom

Idag föll domen för hedersmordet i Högsby i november förra året. Tingsrätten i Kalmar dömer 18-åringen som tog på sig skulden för mordet på Abbas Rezaii, till sluten ungdomsvård i 4 år och utvisning efter avtjänat straff. Föräldrarna frikändes helt.
Något är kollosalt fel. Abbas bragtes om livet bestialiskt hemma hos flickvännens familj sedan de hade lockats hem med löfte om att lösa konflikten; en konflikt som hade med det ingångna förhållandet mellan Abbas och Högsbyfamiljens dotter att göra. Familjen hade känt sin heder kränkt i och med att dottern hade flytt hemifrån och haft ett utomäktenskapligt förhållande. Abbas känner sig säker på att något kommer att hända honom när han följer flickvännen hem i hopp om att bli accepterad av familjen. Han berättar öppet om sin rädsla för att bli mördad för socialtjänstemännen på väg till flickvännens familj. Vi får inte heller glömma att flickan hade hotat att begå självmord om hon tvingades flytta tillbaka till sina föräldrar.

Abbas mördas samma dag, med både inre och yttre brännskador av het olja på halsen och halva ansiktet, med basebollslag mot huvudet och 23 knivslag i kroppen. Ingen i familjen har några märken på kroppen som kan tyda på ett bråk eller något handgemäng från den mördades sida. Både faderns och moderns fingeravtryck återfanns på oljeflaskan. Modern i familjen hade också brännskador av olja på en hand, typ den skada som Abbas åsamkades i halva ansiktet. Tre dagar efter mordet anmäler 18-åringen sig själv till polisen och berättar om mordet.

Som sagt tar 18-åringen hela ansvaret på sig. Modern säger sig ha varit i den andra lägenheten och kokat te under tiden. Fadern påstår att han satt på toaletten under hela den makabra tid dramat pågick. Familjen sätter samman världens klenaste historia för ett bestialiskt hedersmord och tingsrätten går med på det.
Abbas har nu avrättats för andra gången av tingsrätten i Kalmar. Domen visar på ett hårresande sätt domstolväsendets bristande kunskap om hedersmord och det vanliga tillvägagångssättet. Tingsrätten verkar inte veta att hedersmord sällan begås av en ensam individ utan är planerad och i samförstånd och samverkan med andra aktörer i släkten. Beslutet om mordet är ett kollektivt beslut även om själva mordet kan utföras av en individ. I alla de länder där det officiellt finns ett straff för mordet, brukar den yngsta i familjen ta på sig uppdraget att eliminera offret för att rentvå resten av familjen från juridiskt ansvar. I länder där det är mindre straff för dem som inte har fyllt 18 år, brukar ungdomarna ta på sig ansvaret. De får en relativ kort straffpåföljd och medan de medansvariga vuxna får gå fria. På så sätt återupprättar man den ”förlorade hedern” samtidigt som man undgår lagens strängaste straff.

Det svenska rättsväsendet begår ett allvarligt brott när den inte bestraffar hedersmord så som den verkligen är, ett kollektivt illdåd. Signalerna som denna dom sänder över hela riket är glasklara: Flickor i hedersrelaterade miljöer har ingenstans att vända sig till för att få stöd. De och deras pojkvänner är billiga villebråd för unga bröder och nära släktingar som kommer undan med några år på en ungdomsanstalt medan de vuxna i nätverket skrattar åt det naiva samhällets retorik kring jämställdhet mellan könen. Tingsrättens dom rättfärdigar indirekt det våld som utförs i hederns namn när den inte ser frågan i sin helhet och rentvår nätverket från allt ansvar. Hedersmord har sina egna mekanismer och sitt specifika förfaringssätt. Det är inte första gången rättsväsendet faller i hederskulturfällan. En domstol i Tyskland fällde nyligen i ett hedersmordsfall, den yngsta brodern i familjen medan de två äldre bröderna som enligt åklagaren hade det verkliga ansvaret, friades.

Abbas fästmö lever nu under skydd undan sina föräldrar och släkt sedan hon återtagit den konstruerade historien vid första polisförhöret. Av förklarliga skäl vågade hon inte vittna mot sina föräldrar i tingsrätten. Nu vädjar Abbas mor till henne att träda fram och vittna om mordet så som det var så att Abbas kan vila i frid. Fästmön har förlorat sin älskade för den patriarkala hederskulturen och är nu tvungen att gå under jorden för sin släkt. Frågan är om rättsväsendet behöver ha hennes mord också på sitt samvete innan man begriper hedersmordets väsen och förfarande.
Svik inte flickor och pojkars fri- och rättigheter i de religiösa och patriarkala miljöerna genom denna bristande insikt om hederskultur och mordet på de unga själar som inte vill ha mer än rätt till sin kropp och sin fria kärlek. Lagen måste skydda de unga människornas rätt till sitt eget fria liv. Kalmars tingsrätts dom i Abbas-målet är ett slag i ansiktet på alla de krafter som vill se ett slut på hedersvåldet. Ansvar måste utkrävas från alla de inblandade!

Soleyman Ghasemiani
Mottagare av årets Fadimepris och Ordf. *Barnen Först*

Sara Mohammad
Ordf. Riksföreningen *Glöm Aldrig Pela och Fadime*

2006-04-26